

KAPITOLA

První

WINTER MĚLA MÍSTO PRSTŮ U NOHOU KOSTKY LEDU. STUDI-

ly jako vesmír. Jako odvrácená strana Měsíce. Byly studené jako –

„...bezpečnostní kamery jej zachytily, jak vstupuje do suterénu Ústřední artemidské zdravotní kliniky ve 23:00 koordinovaného světového času...“

Divotvůrce Aimery Park mluvil vážným hlasem a pečlivě intonoval, jakoby přednášel baladu. Člověk lehce ztratil přehled o tom, co říká, snadno mu všechna slova splývala dohromady. Winter zkroutila prsty u nohou uvnitř stěvíčků s tenkou podrážkou v obavě, že pokud jí před koncem tohoto soudu zmrznou ještě víc, nejspíš jí rovnou upadnou.

„...pokusil se navázat kontakt s jednou ze skořápek, momentálně přechovávaných v...“

Upadnou. Jeden po druhém.

„...záznamy naznačují, že zmíněná skořápka byla synem obviněného a byla mu odebrána 29. července loňského roku. Současné stáří: patnáct měsíců.“

Winter skryla ruce v záhybech šatů. Zase se jí třásly. Poslední dobou se třásla pořád. Stiskla prsty k sobě, aby zůsta-

ly v klidu, a chodidla pevně zaryla do tvrdé podlahy. Snažila se opět soustředit na trůnní sál, než se jí rozplyne před očima.

Z trůnního sálu v ústřední věži paláce byl nejkrásnější výhled na město. Ze svého místa viděla Artemidské jezero, na jehož hladině se odrážel bílý palác a město táhnoucí se k okraji obrovské průhledné kupole, která je chránila před vnějšími živly či jejich nedostatkem. Samotný trůnní sál se rozprostíral až za zdmi věže, takže když jste došli za okraj mozaikové podlahy, ocitli jste se na římse z průhledného skla. Bylo to jako stát ve vzduchu těsně před tím, než se zřítíte do hlubin kráterového jezera.

Nalevo Winter rozeznávala ostré špičky nehtů své macechy, které se zarývaly do opěrky trůnu, impozantního křesla vytesaného z bílého kamene. Obvykle byla její macecha při těchto procesech klidná a poslouchala bez jakékoli známky emocí. Winter vídala konečky Levaniných prstů jemně přejíždět po lesklé opěrce trůnu, nikoli ji svírat, jakoby ji chtěla uškrtit. Ale od návratu Levany a jejího doprovodu ze Země vládlo v paláci napětí a Winteřina macecha propadala v posledních měsících záchvatům zuřivosti častěji než obvykle.

Od chvíle, kdy ta uprchlá měsíčníanka – ta *kyborgská holka* – utekla z pozemské věznice.

Od chvíle, kdy vypukla válka mezi Zemí a Měsícem.

Od chvíle, kdy unesli královnina snoubence a připravili Levanu o šanci nechat se korunovat císařovnou.

Modrá planeta visela nad horizontem přeseknutá v půli. Uběhlo něco přes polovinu dlouhé noci a město Artemida zářilo bleděmodrým světlem pouličních lamp a křišťálových oken, jejichž odrazy tančily na hladině jezera.

Winter se stýskalo po slunci a jeho teple. Umělé dny se jim nemohly rovnat.

„Jak o těch skořápkách věděl?“ zeptala se královna Levana. „Proč neuvěřil, že jeho syna zabili při porodu?“

Ve čtyřech sestupných řadách v trůnním sále seděly význačné rodiny. Královnin dvůr. Měsíční šlechta v přízni Jejicho Veličenstva díky desítkám let věrných služeb, výjimečnému nadání k používání měsíčního daru či pouze díky prostému štěstí, že se narodili jako obyvatelé významného města Artemida.

A potom tady byl muž, který klečel vedle divotvůrce Paraka. Ten se šťastně nenarodil.

Ruce měl sepnuté v prosebném gestu. Winter by mu nejraději řekla, že mu to bude k ničemu. Veškeré jeho prosby nic nezmění. Myslela si, že by ho vědomí neodvratné smrti mohlo uklidnit. Ti, kteří předstoupili před královnu již smířeni se svým osudem, to měli zjevně lehčí.

Winter se zadívala na své ruce, jimiž dosud svírala lehkou bílou sukni. Prsty měla pokryté námrazou. Bylo to docela hezké. Leskly se a třpytily a tak strašně moc *studily*...

„Královna se tě na něco ptala,“ řekl Aimery.

Winter sebou trhla, jako by křičel na ni.

Soustředit se. Musí se snažit soustředit.

Zvedla hlavu a nadechla se.

Aimery byl nyní oděn do bílé, protože nahradil Sybil Miru v pozici královnina vrchního divotvůrce. Když obcházel vězně, zlatá výšivka na jeho plášti se třpytila.

„Omlouvám se, Vaše Veličenstvo,“ řekl muž. „Já i moje rodina jsme vám sloužili po generace. Na té klinice pracuji jako vrátný a něco se ke mně doneslo... Nebyla to moje věc, a tak jsem se o to nikdy nestaral a neposlouchal. Ale... když se můj syn narodil jako skořápka... Je to můj syn,“ zanařikal.

„Nenapadlo tě,“ spustila Levana zvýšeným a britkým hlasem, „že má tvá královna důvod, proč rozhodla o tom, že budou tvůj syn i ostatní děti bez měsíčního daru odděleni od

našich občanů? Že je držíme pod zámekem v zájmu dobra všech našich lidí?“

Muž polkl tak ztěžka, až Winter viděla, jak mu poskočil ohryzek. „Já vím, královno. Víím, že používáte jejich krev k... experimentům. Ale máte přece *tolik* skořápek a on je pouhé batole a...“

„Nejenže je jeho krev důležitá pro upevnění našich politických společenství, což vrátí z vnějšího sektoru nejspíš nedokáže pochopit, ale je to rovněž skořápka, a už se ukázalo, že jemu podobní jsou nebezpeční a nedá se jim věřit. Jistě si vzpomeneš na atentát na krále Marroka a královnu Janáli před osmnácti lety. A přesto bys naši společnost vystavil této hrozbě?“

Muž zděšením vytřeštil oči. „Hrozbě, královno? Vždyť je to *batole*.“ Odmlčel se. Nepůsobil zrovna jako rebel, ale protože svého činu nelitoval, Levana brzy propadne záchvatu hněvu. „A ostatní v těch nádržích... tolik malých dětí. Nevinných dětí.“

V sále se ochladilo.

Ten muž toho věděl příliš mnoho. Zabíjení skořápek probíhalo už od vlády Levaniny sestry, královny Channary, poté, co se do paláce jedna propířila a zavraždila jejich rodiče. Nikoho nepotěšilo zjištění, že jeho děti nejsou mrtvé, nýbrž držené v zajetí a využívány jako malé továrny na výrobu krevních destiček.

Winter zamrkala. Představila si, že by stejnou funkci plnilo i její tělo.

Opět sklopila zrak. Námraza jí teď sahala už k zápěstím.

To by pro výrobní linku na krevní destičky určitě nebylo vhodné.

„Má obviněný nějakou rodinu?“ zeptala se královna.

Aimery přikývl. „Podle záznamů má devítiletou dceru. Má rovněž dvě sestry a synovce. Všichni žijí v sektoru GM-12.“

„Žádná manželka?“

„Zemřela před pěti měsíci na otravu regolitem.“

Vězeň sledoval královnu a zoufalstvím se mu podlamovala kolena.

Dvořané se ošívali, jejich jasně zbarvené šaty se vlnily. Soud už trval příliš dlouho. Začínali se nudit.

Levana se na trůnu opřela. „Tímto jsi shledán vinným z neoprávněného vniknutí a zločinu krádeže proti koruně. Trestem je okamžitá smrt.“

Muž se zachvěl, ale dál se tvářil prosebně. Vždycky jim několik vteřin trvalo, než jim došel význam takového rozsudku.

„Členové tvé rodiny budou veřejně zbičováni dvanácti ranami na výstrahu tvému sektoru, že nestrpím, aby někdo zpochybňoval má rozhodnutí.“

Muži klesla brada.

„Tvou dceru dostane darem jedna z dvorních rodin. U ní zjistí, co je to poslušnost a pokora, což se od tebe bezpochyby nenaučila.“

„Ne, prosím. Nechte ji žít u jejích tet. Ona nic neudělala!“

„Aimery, můžeš pokračovat.“

„Prosím!“

„Tvá královna promluvila,“ pronesl divotvůrce Aimery. „Její slovo je konečné.“

Aimery vytáhl z jednoho ze svých zvonových rukávů obsidiánový nůž a podal jej rukojetí napřed vězni, jemuž se oči rozšířily hrůzou.

V sále se ochladilo ještě víc. Winteřin dech se ve vzduchu srážel v krystalky. Pevně přitiskla paže k tělu.

Vězeň uchopil rukojeť nože. Ruku měl pevnou. Zbytek těla se mu třásl.

„Prosím. Moje holčička... má jenom mě. Prosím. Má královno. Veličenstvo!“

Zvedl si čepel nože k hrdlu.

V tu chvíli Winter odvrátila zrak. Pokaždé v tu chvíli odvracela zrak. Sledovala své prsty, jak se zarývají do šatů a jak nehty škrábou o látku, dokud se jí nezaboří do stehen. Pozorovala, jak jí námraza šplhá od zápěstí k loktům. Kde se jí led dotkl, tam její tělo zmrtvělo.

Představovala si, jak se těmi zledovatělými pěstmi vrhá na královnu. Jak se jí ruce tříští na tisíc ledových střepů.

Námraza se jí rozšířila až na ramena. Na krk.

I přes lupání a praskání ledu slyšela, jak se nůž zařízí do masa. Ozvalo se zabublání krve a tlumené dávení. Potom pád těla na podlahu.

Ledový chlad se jí vkradl až do srdce. Pevně zavřela oči a napomínala se, že musí zůstat klidná a dýchat. V hlavě slyšela Jacinův vyrovnaný hlas, cítila, jak jí jeho ruce svírají ramena. *Není to skutečné, princezno. Je to jen iluze.*

Obvykle jí vzpomínky na to, jak ji pomalíčku vyvádí ze záchvatu paniky, pomáhaly. Ale tentokrát jen živily námrazu. Led jí obemkl hrudník a zakouzl se jí do žaludku. Uvěznil její srdce ve svém pevném sevření.

Zamrzala skrz naskrz.

Poslouchejte můj hlas.

Jacin tu nebyl.

Zůstaňte se mnou.

Jacin byl pryč.

Všechno je to jen ve vaší hlavě.

Uslyšela dusot bot strážců, kteří mířili k mrtvole. Zvuk těla taženého k římse. Postrčení a pak vzdálené šplouchnutí.

Dvořané s tichou zdvořilostí zatleskali.

Winter slyšela, jak se jí odlamují prsty na nohou. Jeden po druhém.

„Výborně,“ řekla královna Levana. „Divotvůrce Tavalere, dohlédněte na vykonání zbylých rozsudků.“

Námraza jí šplhala po čelisti nahoru. V slzných kanálcích jí zamrzaly slzy. Sliny se jí na jazyku měnily v krystalky.

Zvedla hlavu, až když sluha začal vytírat podlahu od krve. Pohledem se setkala s Aimerym, který otíral nůž kusem látky. Jeho úsměv byl přímo spalující. „Obávám se, že princezna nemá na tyto procesy žaludek.“

Dvořané v hledišti se uchichtli. Winteřin odpor k soudním řízením byl pro většinu Levanina dvora častým zdrojem veselí.

Královna se k ní otočila, ale Winter se na ni nedokázala podívat. Byla dívkou z ledu a skla. Zuby i plíce měla křehké a mohly se snadno roztříštit.

„Ano,“ řekla Levana. „Často zapomínám, že tady vůbec je. Jsi asi stejně zbytečná jako hadrová panenka, viď, Winter?“

Přihlížející dvořané se opět zasmáli, tentokrát hlasitěji, jako by jim královna udělila svolení posmívat se mladé princezně. Ale Winter nedokázala reagovat na královninu otázku ani na smích. Soustředila se na divotvůrce a snažila se zakrýt paniku.

„Ale kdepak, není až tak zbytečná,“ řekl Aimery. Jak na něj Winter hleděla, na hrdle se mu objevila tenká rudá čára a z rány začala bublat krev. „Nejhezčí dívka na Měsíci? Myslím, že se jednou stane šťastnou nevěstou některého člena tohoto dvora.“

„Nejhezčí dívka, Aimery?“ Levanin lehký tón téměř zakryl zavrčení.

Aimery se uklonil. „Pouze nejhezčí, královno. Žádný smrtelník se nemůže měřit s vaší dokonalou krásou.“

Dvořané rychle souhlasili a zasypávali ji stovkami lichotek, i když Winter stále cítila, jak na ní ulpívá nejeden chlípový pohled.

Aimery přistoupil k trůnu, useknutá hlava se mu odlomila z krku, se začvachtáním dopadla na podlahu a kutálela se

a kutálela, dokud se nezastavila u Winteřiných zmrzlých chodidel.

Pořád měla na tváři úsměv.

Winter zanaříkala, ale zvuk zapadl ve sněhové závěji v jejím hrdle.

Všechno je to jen ve vaší hlavě.

„Ticho,“ okřikla dvořany Levana, jakmile vyslechla dostatečné množství lichotek. „Je to už všechno?“

Konečně námraza vyšplhala až k jejím očím a Winter nezbývalo než je zavřít před bezhlavým přízrakem Aimeryho a celá se ponořit se do zimy a temnoty.

Umře tady a nebude si na nic stěžovat. Pohřbená pod lavinou a úplně bez života. Už nikdy nebude muset sledovat žádnou vraždu.

„Zbývá odsoudit ještě jednoho vězně, královno.“ rozléhal se Aimeryho hlas dutě ledovou prázdnotou Winteřiny hlavy. „Sira Jacina Claye, královského strážce, pilota a ochránce přiděleného divotvůrkyni Sybil Miře.“

Winter zalapala po dechu a led se roztříštil, milión ostrých a lesklých úlomků se rozlétlo po trůnním sále a klouzalo po podlaze. Nikdo je neslyšel. Nikdo jiný je neviděl.

Aimery s hlavou pevně usazenou zpátky na krku se na ni opět díval, jako by čekal na její reakci. Když se obracel zpátky ke královně, na rtech mu pohrával náznak úšklebku.

„Ano, jistě,“ řekla Levana. „Přiveďte ho.“